

Párosával - Minden új szerkezetet be kell járatni, hogy alkatrészei összecsiszolódjanak.

Így vagyunk a házassággal is. A svédek két együtt élő ember „szerkezetének” bejáratására kitalálták a próbaházasságot. Nálunk szinte senki sem nevezi így, de mégis sokan gyakorolják ezt a páros közösségi formát, amely alaposan próbára teszi egész személyiségünket. Vajon hogy gyakorolják az együttélést azok az ismert emberek, akiket nap mint nap látunk a képernyőn, a színpadon, a sportpályán vagy éppen valamilyen fontos beosztásban.

Ezúttal egy fotómodell és egy popzenész közös életébe pillantunk be.

Talán egy éve, hogy az Első Emelet népszerű gitárosát ugyanazzal a bájos kislánnyal(?) hölgygel(?) látom. Rövid „önéletrajza” után be kellett látnom, bennem van a hiba. Mert nincs tévém. Nagyon „ciki” volt, amikor a beszélgetés közben kiderült, hogy nem ismerem azokat a reklámklipeteket, amikben Antónia (fő)szerepelt: Medaqua fürdőszó, Hélia D, Kincses Kalendárium és még sorolhatnám. De a legfontosabbat még nem is mondtam: az LGT egykori klipjét, az Annyi mindent nem szerettem még-et. Ebben debütált az elemista kislány. Taxi vitte a forgatásra, életében először festették ki és „művésznőnek” szólították. Élete nagy élménye volt. Meghatározó. Így nem esett nehezére, hogy a szülői ösztönzésre kitanult mesterségét, a ruhaipari szakmát otthagyja és a kamerák elé álljon.

- Hol ismerted meg Antóniát? - kérdem a házigazdától.

- Színpadon láttam először, egy videoklip fölvetésénél. Simára zselézett hajjal, gitárral a nyakában álldogált. Nem sokkal később - éppen egy éve - A Popmeccs-gálán megismerkedtünk.

- Ezelőtt kipróbáltátok-e az együttélést?

- Tavaly decemberben költöztem ide - folytatja a sztorit Csaba -, és örültem, hogy végre ezután nem kell kéglit egyeztetnem, kiélhetem magam... Hát nem megismerkedtem Antóniával másfél hónap múlva! Először csak néha volt itt, aztán egyre többet, és most már végleg.

- Hogyan nyugtázták ezt a helyzetet a rajongó kislányok?

- Oh, van olyan, aki érdeklődik Antónia iránt és üdvözli. Ő is jól megvan velük, levelet kap tőlük.

- A másik félnek milyen érzés az, ha sokan és gyakran keresik Csabát a szebbik nem fiatal képviselői közül?

- Ezt mindenki megkérdezi - replikázik Antónia -, de engem nem zavar. (Ezt jól jegyezze meg a kedves olvasó!) Tényleg nem. (A kétkedés bizonyára kiült az arcomra.) Ha telefonálnak, beszélek velük, elhívom őket presszóba. Csak azt nem szeretem, ha fölveszem a telefont, ők meg lecsapják a kagylót.

- Szerencsés, hogy Antónia nem volt Emelet-rajongó, és nem is nagyon ismert bennünket. A zenészeknél nagy problémát jelent, ha megtetszik nekik egy lány és megismerkednek vele, mert soha nem tudhatják, hogy a lány az ismert zenekar tagját bálványozza vagy egyszerűen

megettetszett neki a srác, az ember. Egyébként Antónia mindig azt mondogatja, hogy bárcsak ne lennétek ilyen sikeresek, mert akkor nem nyüzsögnének ennyien itt és csak az övé leszek.

- Ez mintha kissé ellentmondana az előbbieknél... - jegyzem meg.
- Nem így mondtam, hogy nem fognak itt nyüzsögni - tiltakozik Antónia -. Engem az idegesít, hogy a turnék miatt állandóan elutazol.
- Hogy a vidéki lányokkal ki tudja, mi adódik... - tesz rá egy lapáttal Csaba. - Mert ő a kislányokkal szeret beszélgetni, de a nagyobbakkal nem, akikkel én (beszélgetek. ..)
- Mi történhet például egy balatoni turnén nyáron... - adom föl a labdát.
- Nagyon élénk fantáziája van Antóniának - nevet Csaba.
- Erről inkább nem beszélek - zárná le Antónia.
- Óriási történet volt - avat be Csaba -, amikor nyáron Siófokon játszottunk, és este a Matrózban üldögtünk. Egyszer csak odajön a pincér, hogy telefonod van. Hát Antónia volt! Mit csinálsz? Hogy vagy? Kinyomozta, hogy ekkor és ekkor én a Matrózban leszek, és megtalált. Ellenőrzés alatt tart. Pedig így is megszólták a zenekart az egyik vidéki városban, hogy nem csajoztunk eléggé. Bezzeg egy másik zenekar! De nem csinálok nekik propagandát.
- Antónia! Szerinted Csaba szemében milyen az ideális nő?
- Mondjam, vagy mutassam - kérdez vissza, s közben óriási melleket formáz magának a levegőben. - Nem mondom! Mondja Ő!
- A te fantáziádra volnék kíváncsi! - faggatom tovább.
- A legjobban azokat a lányokat szereti, akik egy héten egyszer idejönnek, aztán ahogy jöttek, el is tűnnek...

Csaba teli szájjal nevet, élvezzi a helyzetet, majd folytatja: - Antónia mindenben az ellenkezője annak, amilyen az én nőideálom. Én a telt idomú, szőke, dögös csajokat kedvelem. Legyen kezes, idejében menjen haza, mosogasson el, ne beszéljen sokat, csendes legyen. Na, Antónia nem éppen ilyen. Ő semmit nem csinál úgy, ahogy én szeretném. Eleinte azt hittem, hogy három napnál többet nem fogunk kibírni, mert mindenen összeröfentünk. De lehet, hogy pont ezért vagyunk együtt, mert nem unalmas.

- És szerinted Antónia szemében milyen a férfi ideál?
- Nem hiszem, hogy én volnék az ideálja. Biztos, hogy egy magasabb, atléta termetű, férfiasabb valaki.
- Nem szeretem a férfias férfiakat! - tiltakozik élénken Antónia.
- Akkor tévedtem - nyugszik meg Csaba. - Akkor viszont olyan, aki kedvesebb, mindenben keresi a kedvedet.
- Nem igaz! - emeli följobb hangját a hölgy.
- Pedig mindig szóvá tetted, hogy ez vagy az a barátod mennyivel kedvesebb volt! Erre mondom én, hogy de ki is rúgtad nemsokára! Mind lapátra került, mert meguntad. Ha minden úgy van, ahogy én akarom, akkor már kit érdekel? Ha már tudom, hogy a másik mit fog felelni, akkor régen rossz.
- Ha már a gondolatait is kitalálsz a másoknak - fűzöm tovább.
- Hát az biztos, hogy nem találom ki a gondolatait - állítja Csaba. - Egy dolgot kivéve: azt, hogy mindig ellenkezik.

Ebben maradunk. Mivel kellően fölélénkült a hangulat, egy - a témába vágó - fontos kérdéssel Antóniához fordulok:

- Tapasztalataid szerint mennyire fontos Csaba életében a szex?
- Valamennyire fontos, de nem elsőrendű.
- Nehezen tudod a hangszerek mellől fölcsábítani a galériára?

- Szóval, hogy is mondjam, már nem tizenhét éves. A szex minden férfinak fontos, de nem ez jelenti számára az élet értelmét.
- Igen, hát tizenhét évesen biztos én is sokkal lelkesebb voltam, és állandóan bizonyítani akartam, mint minden fiú. De ezen már túljutottam. Bár, mivel sokat vagyok fiatal lányok között, és én is földi halandó, gyarló ember vagyok, így bennem is felébrednek a vágyak. Antónia már a pillantásomból látja, ha egy lány érdekel és képzeletben már le is vetkőztettem.
- Antónia szakmája is szerepléssel, exhibícióval jár, ráadásul nem kevés erotikus töltéssel. Vajon neki milyen fontos a szex?
- Biztos, hogy Antónia életében fontosabb, mint az enyémben. De el kell ismerni, hogy nála sem öncélú, hanem a szeretet, a ragaszkodás egyik kifejezője. Én nem vagyok olyan ölelgetős-puszilgatós típus, ez viszont nála a kötődés megnyilvánulása is.
- Fordítsuk „komolyra” a szót! Mi a véleményetek a házasságról?
- Én még nem akarom föladni a függetlenségemet. Tudjam, hogy van kiút, ha kell...
- Ez hülyeség, - vágja rá Antónia. - A házasságból is ki lehet lépni.
- Ha én megházasodnék, egyházi esküvőm lenne, és az egy életre köttetik.
- Én azt nem szeretem, hogy a házasságban az emberek megváltoznak. Miért van ez? - néz ránk kérdően Antónia.
- Egy házasságban már nem lehet összepakolni, és fölhívni anyucit, hogy visszamegyek, - magyaráz Csaba.
- Mondd Antónia, miért oly szeretetre méltó a Csaba, hogy már egy éve kitartasz mellette? - provokálom a kisasszonyt.
- Nehéz kérdés. Talán azért, mert teljesen más lényecske, mint a többiek. Amikor idegesíteni kezd, akkor vált, és ezért nem unalmas.
- És Antóniában mi az ami leginkább szeretetre méltó?
- Bevallom, hogy én még soha nem idegeskedtem, mérgelődtem annyit, mint Antónia mellett, - kezdi a választ Csaba az ellenkező irányból. - Viszont senki más nem tudta olyan gyorsan feloldani a feszültséget, mint ő. Nagyon tud szeretni, és ugyanakkor óriási a szeretetétisége is. Nincs benne mesterkéltség, minden megnyilvánulása szívből jön.
- És mi a legkiálthatatlanabb tulajdonsága a másoknak?
- Az, hogy társaságban rögtön megváltozik, - kezdi Csaba a „vádakat” sorolni. - Ha nem érzi, hogy szeretem, akkor nagyon modortalanná válik: másokat sért meg. Ilyenkor én szégyellem magam, mert megkérdezik, hogy tudsz együtt élni ezzel a hárpíával? Erre azt szoktam mondani, hogy otthon nem ilyen.
- Ugyanez fordítva! - borítja ki a bilit Antónia. - Társaságban engem azzal sért meg, hogy úgy viselkedik velem, mintha én csak egy kis akárki volnék. Erre én persze begurulok, és a társaság előtt kiosztom. Szóval veszekszünk eleget.
- Béküljtek ki! Mivel szoktatok a másoknak örömet szerezni?
- A legnagyobb örömet azzal szerezhethetném, ha mindent úgy csinálnék, ahogy Csabi szeretné.
- Nem vagyok egyszerű eset - jegyzi meg önkritikusan a gitáros.
- Ő annak örül, ha itthon vagyok, és várom, amikor hazajön.
- Antónia pedig mindig azt szeretné, hogy együtt üldögéljünk és nézzük a tévét. Na jó, megígérem, hogy nyolcra befejezem a csörömpölést, de sokszor tizenegy óra vagy éjfél is lesz, mert nem tudom abbahagyni a munkát. Ez nagyon csúnya dolog, de számomra üres időtöltésnek tűnik az, ha üldögélünk, entyem-bentyem, és nézünk egymás szemébe. Racionális alkat vagyok, és kevés idő jut arra, hogy azt a nagy szeretetétiséget kielégítsem. Mindkettőjüknek pedig ott van egy harmadik társ, egyelőre csak egy fekete cica, aki oldja a

Bálint Antónia és Bogdán Csaba (Sztori)

Írta: Adminisztrátor

2015. december 23. szerda - Módosítás: 2015. december 23. szerda

feszült pillanatok és hangos dorombolással biztosítja őket szerető ragaszkodásáról. Most éppen mohó szemekkel lesi az akvárium lakóit, majd egy iramodással a galérián terem, hogy onnan figyelje az aranylemezek alatt zajló eseményeket.

Kép és szöveg: **Zétényi Zoltán**